

Sygn. akt VII U 1344/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Włodzimierz Czechowicz
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2017 r. w Warszawie

sprawy P. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę socjalną

na skutek odwołania P. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 5 sierpnia 2016 nr (...)

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 5 sierpnia 2016 roku znak (...) w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu P. S. prawo do renty socjalnej od dnia 17 stycznia 2017 roku do dnia 17 stycznia 2019 roku,**
- 2. stwierdza odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.**

Sygn. akt VII U 1344/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., decyzją z dnia 5 sierpnia 2016 r., znak: (...), odmówił P. S. a prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy stwierdził, że ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do świadczenia, gdyż nie spełnia on warunków określonych w ustawie z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej wobec uznania przez Komisję Lekarską orzeczeniem z dnia 15 lipca 2016 r., że nie jest on niezdolny do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia, jak tego wymaga ustawa (decyzja z dnia 5 sierpnia 2016 r., znak: (...) k. 49 a.r.).

Od powyższej decyzji P. S. w dniu 17 sierpnia 2016 r. złożył odwołanie, domagając się jej zmiany i przyznania prawa do renty socjalnej zarzucając, że stan jego zdrowia uzasadnia uznanie go za osobę całkowicie niezdolną do pracy. W treści odwołania ubezpieczony wskazał, że orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 6 maja 2016 r. został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy na okres do dnia 31 maja 2019 r. Lekarz orzecznik ZUS zaznaczył

przy tym, że całkowita niezdolność do pracy pozostaje w związku z naruszeniem sprawności organizmu powstałym przed ukończeniem 18 roku życia lub w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia lub w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej. Odwołujący się zarzucił, że Komisja Lekarska ZUS niezasadnie podważyła te ustalenia, albowiem jego aktualny stan zdrowia oraz konieczność dalszego leczenia powodują, że jest on całkowicie niezdolny do pracy zarobkowej. W konkluzji odwołania, ubezpieczony zakwestionował ocenę stanu zdrowia dokonaną przez organ rentowy i wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie na prawa do dochodzonego świadczenia (odwołanie z dnia 17 sierpnia 2016 r. k. 2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 25 sierpnia 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o jego oddalenie wskazując, że zaskarżona decyzja o odmowie przyznania prawa do renty socjalnej jest zgodna dyspozycją art. 4 ustawy o rencie socjalnej z uwagi na fakt, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 15 lipca 2016 r. odwołujący nie został uznany za osobę całkowicie niezdolnego do pracy (odpowiedź na odwołanie z dnia 25 sierpnia 2016 r. k. 3 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony P. S., urodzony w dniu (...), na mocy decyzji ZUS z dnia 15 lipca 2015 r., znak: (...), uzyskał prawo do renty socjalnej na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej. Prawo do renty zostało ubezpieczonemu przyznane na okres od dnia 1 maja 2015 r., tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, do dnia 31 lipca 2016 r., zgodnie z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 31 lipca 2016 r. (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 1 lipca 2015 r. k. 9, decyzja z dnia 15 lipca 2015 r., znak: (...) k. 11-14, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 12 sierpnia 2015 r. k. 17 a.r.).

W związku z upływem terminu na jaki zostało przyznane prawo do wskazanego powyżej świadczenia, w dniu 5 kwietnia 2016 r. ubezpieczony złożył w organie rentowym wniosek o ustalenie dalszych uprawnień do renty socjalnej. Po przeprowadzeniu badania lekarskiego przez lekarza orzecznika ZUS, który w swoim orzeczeniu z dnia 6 maja 2016 r. uznał, że P. S. jest całkowicie niezdolny do pracy na okres do dnia 31 maja 2019 r., sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS. Komisja Lekarska ZUS w swoim orzeczeniu z dnia 15 lipca 2016 r. nie podzieliła powyższych ustaleń uznając, że odwołujący nie jest całkowicie niezdolny do pracy (wniosek o rentę socjalną z dnia 5 kwietnia 2016 r. k. 33-36, orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 6 maja 2016 r. k. 41-42, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 15 lipca 2016 r. k. 43-44 a.r.).

Na tej podstawie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w dniu 5 sierpnia 2016 r. wydał decyzję, znak: (...), mocą której odmówił wnioskodawcy prawa do dochodzonego świadczenia (decyzja z dnia 5 sierpnia 2016 r., znak: (...), k. 49 a.r.).

Od niekorzystnej dla siebie decyzji organu rentowego, P. S. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 17 sierpnia 2016 r. k. 2 a.s.).

W toku postępowania Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu psychiatrii celem ustalenia, czy wnioskodawca jest osobą całkowicie niezdolną do pracy zarobkowej, po dniu 31 lipca 2016 r. oraz odniesienia się do orzeczenia lekarza Orzecznika ZUS z dnia 6 maja 2016 r. oraz, czy jest to niezdolność trwała, czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres (postanowienie z dnia 5 października 2016 r. k. 6 a.s.).

W opinii z dnia 17 stycznia 2017 r. biegła sądowa z zakresu psychiatrii M. L. rozpoznała u odwołującego upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim, organiczną chwiejność afektywną oraz okresowo występujące objawy psychotyczne. Biegła zaznaczyła, że stan psychiczny oraz poziom funkcjonowania, a szczególnie brak przystosowania zawodowego powodują, że opiniowany jest nadal po dniu 31 lipca 2016 r. niezdolny do pracy zawodowej, na okres 2 lat od daty badania sądowo-psychiatrycznego, tj. do stycznia 2019 r. Biegła nie zgodziła się przy tym z opinią lekarza orzecznika ZUS z dnia 15 lipca 2016 r. wskazując, że jak wynika z dokumentacji leczenia psychiatrycznego oraz

badania sędowo - psychiatrycznego, stan psychiczny odwołującego jest zmienny, okresowo miewa on obniżony nastrój, a także występują u niego objawy psychotyczne. W oparciu o opinie konsultanta psychologa ZUS z 2015 r., biegła stwierdziła, że odwołujący jest nieprzystosowany do pracy zawodowej, natomiast jego stan psychiczny umożliwiałby mu wykonywanie prostych czynności, o ile przeszedłby on szkolenie zawodowe (opinia biegłej sądowej z zakresu psychiatrii M. L. z dnia 17 stycznia 2017 r. k. 35-37 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 24 lutego 2017 r. pełnomocnik organu rentowego wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłej sądowej psychiatry M. L. celem doprecyzowania, czy sformułowanie, że ubezpieczony byłby zdolny do pracy po przyuczeniu stanowiskowym oznacza, że jest on częściowo niezdolny do pracy (pismo procesowe z dnia 24 lutego 2017 r. k. 44-45 a.s.).

W opinii uzupełniającej z dnia 3 kwietnia 2017 r. biegła sądowa z zakresu psychiatrii M. L. wskazała, że w końcowej części opinii przytoczyła opinię konsultanta psychologa ZUS z dnia 24 czerwca 2015 r., który stwierdził, że opiniowany jest nieprzystosowany do pracy zawodowej, a jego stan psychiczny umożliwiałby mu wykonywanie prostych czynności o ile przeszedłby on szkolenie zawodowe. Biegła dodała, że powyższa opinia potwierdza jej opinię, że odwołujący jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Nadmieniała przy tym, że gdyby w okresie edukacji podjęto próbę przystosowania go do wykonywania prostych prac zawodowych, to być może byłby do nich zdolny. Z kolei w chwili obecnej przyuczenie opiniowanego do wykonywania pracy zawodowej jest mało prawdopodobne ze względu na jego wiek, utrwalone wzorce zachowań oraz cechy organicznego uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego z okresowym występowaniem objawów psychotycznych (opinia uzupełniająca biegłej sądowej z zakresu psychiatrii M. L. z dnia 3 kwietnia 2017 r. k. 54-55 a.s.).

Do powyższej opinii żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń (protokół rozprawy z dnia 5 kwietnia 2017 r. k. 58-59 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych odwołującego. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Jednocześnie w toku sprawy Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłej sądowej lekarza specjalisty z zakresu psychiatrii (k. 35-37, k. 54-55 a.s.) w celu jednoznacznego ustalenia zdolności do pracy odwołującego. Zdaniem Sądu Okręgowego opinie sporządzone przez biegłą sądową M. L. zarówno główna, jak i uzupełniająca, są wiarygodnym dowodem w sprawie, gdyż zostały oparte o obiektywne wyniki badań, zaś biegła sądowa jest specjalistą w swojej dziedzinie, posiadającym bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Opinie biegłej są wyczerpujące, zostały także sporządzone w sposób jasny i logiczny oraz nie pozostawiają wątpliwości, co do dokładnego określenia całkowitej niezdolności do pracy P. S.. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie P. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 5 sierpnia 2016 r., znak: (...) jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2013 r., poz. 982 tj. ze zm.), renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18 roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia;

3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Stosownie zaś do ust.2 powołanego przepisu osobie, która spełnia warunki określone w ust.1 przysługuje:

1) renta socjalna stała – jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała;

2) renta socjalna okresowa- jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa.

Z dyspozycji art. 15 ustawy o rencie socjalnej wynika, że ustawodawca w ramach oceny, czy spełnione zostały przesłanki do przyznania opisanego powyżej świadczenia nakazał odpowiednio stosować art. 12-14 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, które zawierają legalne definicje całkowitej i częściowej niezdolności do pracy. Mianowicie, przepis art. 12 ust. 1 powołanej ustawy wskazuje, że za całkowicie niezdolną do pracy należy uznać osobę, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Z kolei przepis art.12 ust.3 ustawy za częściowo niezdolną do pracy uznaje osobę, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Dokonując oceny stanu zdrowia ubezpieczonego, należy mieć także na uwadze, że w rozumieniu przepisów ustawy emerytalnej, o niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2000 roku, sygn. akt II UKN 113/00). Ocena całkowitej niezdolności do pracy, w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy, co do zasady wymaga wiadomości specjalnych. W takiej sytuacji, sąd nie może orzekać wbrew opinii biegłych sądowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2009 r., III UK 30/09).

W świetle przytoczonych przepisów kwestią, od której uzależniona była zasadność odwołania P. S. było zatem ustalenie, czy odwołujący jest osobą całkowicie niezdolną do pracy i czy niezdolność ta powstała z powodu naruszenia sprawności organizmu powstałej w w/w okresach.

Celem rozstrzygnięcia powyższych wątpliwości, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłej sądowej z zakresu psychiatrii, jako właściwej ze względu na występujące u ubezpieczonego schorzenia. W sporządzonych przez siebie opiniach, głównej oraz uzupełniającej biegła sądowa z zakresu psychiatrii M. L. wypowiedziała się w kwestii stanu zdrowia odwołującego na podstawie oględzin jego osoby oraz zgromadzonej w aktach sprawy i aktach rentowych dokumentacji medycznej. Jej spostrzeżenia i wnioski są logiczne, nie budzą żadnych wątpliwości. Biegła oparła się na kompleksowym materiale dowodowym. Z opinii biegłej jednoznacznie wynika, że P. S. cierpi na upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim, organiczną chwiejność afektywną oraz okresowo występujące objawy psychotyczne. Biegła zaznaczyła, że stan psychiczny oraz poziom funkcjonowania, a szczególnie brak przystosowania zawodowego powodują, że opiniowany jest nadal po dniu 31 lipca 2016 r. niezdolny do pracy zawodowej, na okres 2 lat od daty badania sądowo-psychiatrycznego, tj. do stycznia 2019 r. Biegła nie zgodziła się przy tym z opinią lekarza orzecznika ZUS z dnia 15 lipca 2016 r. wskazując, że jak wynika z dokumentacji leczenia psychiatrycznego oraz badania sądowo -psychiatrycznego, stan psychiczny odwołującego jest zmienny, okresowo miewa on obniżony nastrój, a także występują u niego objawy psychotyczne. Z tych też względów badany powinien być leczony farmakologicznie oraz terapeutycznie.

Zdaniem biegłej stwierdzone u odwołującego schorzenia powodują całkowitą niezdolność do pracy na okres 2 lat od daty badania sądowo-psychiatrycznego, tj. do stycznia 2019 r. Niezdolność do pracy odwołującego ma związek z naruszeniem sprawności jego organizmu powstałej przed 18 – tym rokiem życia.

Sąd w całości podziela wnioski i spostrzeżenia zawarte w opiniach biegłej sądowej. Jednocześnie Sąd wskazuje, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2008 r., I UK 91/08). Zwłaszcza, że opinia biegłego podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania

sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00). W efekcie specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłego za przekonującą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04).

Reasumując powyższe rozważania natury prawnej i faktycznej stwierdzić należy ponad wszelką wątpliwość, że wnioskodawca z uwagi na stan zdrowia psychicznego nie jest aktualnie zdolny do podjęcia jakiejkolwiek pracy, a zatem jest całkowicie niezdolny do pracy. Nadto niezdolność ta powstała przed 18 rokiem życia, a zatem wnioskodawca spełnił wszystkie przesłanki do skutecznego ubiegania się o przyznanie prawa do renty socjalnej. Przesłankite były już uprzednio spełnione skoro odwołujący się miał przyznane prawo do świadczenia do dnia 31 lipca 2016 roku.

Sąd Okręgowy, kierując się powyższymi względami uznał zatem odwołanie za uzasadnione i na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał P. S. prawo do renty socjalnej na okres od dnia 17 stycznia 2017 r., tj. od daty badania sędowo-psychiatrycznego, do dnia 17 stycznia 2019 r., zgodnie z opinią biegłej sądowej z zakresu psychiatrii M. L., o czym orzekł w pkt. 1 sentencji wyroku.

Stosownie do treści art.15 ustawy o rencie socjalnej – w niniejszej sprawie ma także zastosowanie art. 118 ust.1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z tym przepisem - Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującemu prawo do renty socjalnej, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie zaistniały podstawy do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującemu prawa do renty socjalnej już na etapie postępowania przed Zakładem Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Okręgowy miał na uwadze, że biegła sądowa wydała opinię na podstawie tych samych dokumentów, które odwołujący złożył w organie rentowym. Odwołujący na etapie postępowania przed Sądem nie złożył żadnych nowych dokumentów, które mogłyby wpłynąć na zmianę oceny jego stanu zdrowia. Sądowi znane jest stanowisko Sądu Apelacyjnego w Białymstoku wyrażone w uzasadnieniu wyroku z dnia 25 lutego 2014 r. (III AUa 1118/13) sprowadzające się do konkluzji, że organ rentowy zobligowany jest do uwzględnienia orzeczeń Lekarza Orzecznika ZUS oraz Komisji Lekarskiej ZUS. Sąd Apelacyjny stanął na stanowisku, że organ rentowy nie posiadał kompetencji do samodzielnej analizy dostępnej dokumentacji medycznej oraz do własnej niezależnej oceny spornej przesłanki niezdolności do samodzielnej egzystencji. W tym zakresie musi bazować na orzeczeniach Lekarza Orzecznika i Komisji Lekarskiej ZUS, które są dla niego wiążące.

Należy się oczywiście zgodzić, że organ rentowy wydaje decyzje w oparciu o ocenę stanu zdrowia ubezpieczonego wydaną przez Lekarza Orzecznika ZUS i Komisję Lekarską ZUS. Jednak zdaniem Sądu nie odbiera to możliwości stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Interpretacja zaprezentowana przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku prowadzi do wniosku, że nigdy w sprawach o rentę lub o dodatek pielęgnacyjny Sąd nie miałby możliwości stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego. Tymczasem należy zwrócić uwagę, że w art.118 ust.1a ww. ustawy ustawodawca posługuje się zwrotem „w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości”. Powyższa ustawa odnosi się jedynie do prawa do renty, dodatku pielęgnacyjnego i emerytury. Zatem drogą eliminacji należałoby uznać, że odpowiedzialność organu rentowego można stwierdzać jedynie w przypadku emerytur. Zdaniem Sądu - gdyby zamysłem ustawodawcy było wprowadzenie odpowiedzialności organu rentowego jedynie w przypadku przyznania prawa do emerytury, to znalazłoby to wyraz w literalnym brzmieniu tego przepisu. Także analiza orzecznictwa Sądu Najwyższego i innych orzeczeń Sądów Apelacyjnych prowadzi do wniosku, że w sprawach o rentę także można stwierdzić odpowiedzialność organu rentowego, o której mowa w art.118 ust.1a ww. ustawy. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 6 lipca 2011r. (II UZP 5/11) stwierdził, że przepis art. 118 ust. 1a ma zastosowanie w sprawach o rentę socjalną. Z uzasadnienia tej uchwały wynika,

że Sąd I instancji przyznał prawo do renty socjalnej i stwierdził odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Takie orzeczenie znalazło aprobatę Sądu Najwyższego w powoływanej powyżej uchwale. Powołując natomiast przykładowo orzecznictwo Sądów Apelacyjnych – wskazać można wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23 października 2013 r. (III AUa 425/13), z którego wynika, że w sprawach o rentę z tytułu niezdolności do pracy także zachodzą podstawy do orzekania o odpowiedzialności organu rentowego, o której mowa w art.118 ust.1a ww. ustawy.

Konkludując – zdaniem Sądu Okręgowego, przepis art.118 ust.1a ww. ustawy odnosi się do wszystkich świadczeń, o których mowa w ustawie o emeryturach i rentach z FUS oraz ustawach, które zawierają odesłanie do art.118 ust.1a ww. ustawy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy orzekł jak w pkt. 2 sentencji wyroku.